

Janice Preston

ARISTOKRAFI & SUDĖTUVĖS

*Skandalingoji
panele Markam*

Knygos.lt

Janice Preston

**SKANDALINGA
PANELĖ MARKAM**

Trijų knygų serija
„Aristokratų sužadėtuves“
Antra knyga

Versta iš: Janice Preston, Scandal and Miss
Markham, 2017

© Janice Preston, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštinio leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1098-4

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

Prie Starvelų dvaro ant žvyro sugirgždėjus ratams Tėja pakėlė galvą.

Danielius!

Užplūdo viltis... Jau penkios dienos prabėgo nuo to laiko, kai brolis išėjo ir negrįžo. Pašokus ant kojų Tėja nuskubėjo prie svetainės lango. Išvydus juodų žirgų porėlės traukiamą lengvą dviratę karietą jos širdis ėmė greičiau daužytis. Tėja metė šalin siuvinį, pasikėlė sijonus ir išlėkė iš kambario. Bėgte įveikusi holą pasiekė pagrindines duris.

Prašau, kad tik tai būtų jis.

Skubant laipteliais link jau sustojusios karietos viduje užgimė dvejonės, bet ji nekreipė į jas dėmesio. Negalima leisti, kad ta menka vilties kibirkštėlė šnypštelėjusi užgestų. Tėja nenorėjo įsisąmoninti to, ką matė akys. Pasiėmusi laiptų apačią ji nubėgo link karietos.

- Danieliau...

Žvilgsniui susidūrus su nepažįstamo vadelio tojo akimis ji slystelėjusi sustojo. Po kojomis sugirgždėjo žvyras.

- Kas jūs toks? Kur Danielius? - ji griežtai nužvelgė vadeliotoją, o tada atsisuko į žirgus. -

Jie priklauso jam...

Staiga Tėja užsičiaupė. Skruostai iš gėdos užsiliepsnojo.

- Oi! - giliai viduje kirbėjusios dvejonės pasivirtino. Pribloškė ją. Apimta nusivylimo Tėja prikando lūpą. Vėl sukaustė baimė dėl brolio. Šie jausmai kilo jau pirmą dieną jam negrįžus namo.

- Meldžiu atleisti, pone. Pamaniau, kad tai mano brolio žirgai, bet iš arčiau įsižiūrėjusi jau matau, kad suklydau.

Taip, tai buvo porėlė juodų žirgų, gerokai puikesnių už Danieliaus turimus. Karietos gale sėdėjo ir arklininkas - dar vienas nepažįstamas vyras. Be to...

Kokia tu kvailė! Juk Danielius net nevažiavo savo karieta. Jis išėjo.

Tai buvo vienintelis vilties spindulėlis šioje beviltiškoje painiavoje. Tėja iš visų jėgų į jį kabinosi. Taip, brolis išėjo ir negrįžo. Bet neparbėgo ir Kulka - jo palšas žirgas, pasižymėjęs puikia orientacija, visada numanęs, kurioje pusėje namai. Praeityje jis ne kartą pargabeno po ilgos nakties girtaujant pasiklydusį raitelį. Tiesa, tokį audringą elgesį Danielius jau seniai paliko praeityje.

Tėja nenustojė sau kartojusi, kad kol Kulka negrįžo, vilties yra.

Kilstelėjęs antakius nepažįstamasis ją nužvelgė, o ji suerzinta linksnumą išduodančios grimasos jo veide piktai dėbeltelėjo. Tėja nuslopinė giliai viduje sukirbėjusį potraukį šiam nepažįstamajam. Jau labai seniai ji neleido sau susižavėti jokių vyrų.

- Ar jūsų brolis yra ponas Danielius Markamas?

Vyro balsas buvo gilus. Iš jo buvo aišku, kad žmogus išsilavinęs. Taip kalbėti galėjo tik džentelmenas. Tėja buvo išklausiusi pakankamai retorikos pamokų, kad atpažintų aristokratišką tartį. Ji įdėmiai nužvelgė svečią - nuo aukšto bebrų kailio cilindro kraštelio iki žvilgančių aulinių. Ką šis vyras turi bendro su Danieliumi? Tėja užplūdo įtarimai. Gal nepažįstamasis kaip nors susijęs su brolio dingimu? Prieš pradingstant Danielių kamavo rūpesčiai - tai ji puikiai žinojo. Tačiau kad ir kaip būtų keista, šįkart jis nepatikėjo jai savo paslapčių.

- Taip, - atsakė ji. - O kas esate jūs?

Aiškiai įžeistas tokio šiurkštaus elgesio vyras susiraukė. Na, Tėja turėjo svarbesnių reikalų nei tausoti susireikšminusio nepažįstamo

džentelmeno jausmus.

- Aš esu lordas Vernonas Bečampas, atvykau pasikalbėti su jūsų broliu.

- *Lordas?* Ko gi jums gali reikėti iš *Danieliaus?*

Vyro veide įsitempė raumuo.

- Biklingai, prilaikyk žirgus.

Vyras surišo vadeles, o nuo karietos galo nušokęs arklininkas nuskubėjo jų paimti. Lordas Vernonas Bečampas neskubėdamas patraukė žvyru link Tėjos. Sustojo tik atsidūręs taip arti, kad net iškilo virš jos. Vyras spinduliavo pasitikėjimu savimi ir galia. Kietai sukandusi dantis Tėja nesitraukė. Neketino leistis sutrikdoma, nors atvykėlio vyriškumas ir polinkis vadovauti sukretė iki kaulų smegenų.

- Manyčiau, kad tai tik mano ir jūsų brolio reikalas, ponía. Ar teisingai supratau - jo čia nėra?

- Ne, nėra.

Tėja dirstelėjo į namus. Mamos nematyti. Gerai... Vadinasi, ji su tėčiu. Rytais ji dažnai paskaitydavo jam. Dievas težino, kaip ilgai Tėjai pavyks apsaugoti juos nuo tiesos apie Danieliaus dingimą. Ji pakėlė akis į lordą Veroną.

- Jei ketinate aptarti „Starvelo krištolo“ reikalus, noriu jus patikinti, kad galiu padėti jums pati ar nukreipti jus pas reikalingą žmogų gamykloje.

- „Starvelo krištolo“? - lordas Vernonas nužvelgė Starvelų dvarą, tada žvilgtelėjo per petį į kariatų kelią ir kaldinto plieno vartus jo pabaigoje. Tėja pasiūsiuše. Jai pasirodė, kad nusitraukdamas vadeliotojo pirštines vyras kiek suraukė viršutinę lūpą. - Jūsų šeima gamina krištolo dirbinius?

- Taip.

Ir aš tuo didžiuojuosi.

Verstą tėvas pradėjo nuo nulio. Dabar jie gamino bene geriausios kokybės krištolą visoje šalyje. Šis lordas gal ir yra aristokratas, bet tai nesuteikia jam teisės žvelgti į ją iš aukšto. Tačiau mintyse jį kritikuodama Tėja staiga suvokė, kad lankytojo nepriėmė kaip įprasta mandagiai. Nusivylimui, jog atvyko ne Danilius, leido užgožti geras manieras. Tai tikrai nepagerins prastos lordo nuomonės apie jos šeimą. Bijodama dar ką nors leptelėti Tėja priekando liežuvį ir atsitraukė nuo svečio. Priėjo paglostyti arčiau stovinčio žirgo kaklo. Nusišypsojo arklininkui.

Jis sukaitęs, – pastebėjo Tėja. – Turbūt ir jūs pavargęs, norite atsigaivinti. – Po prieš savaitę pliaupusių liūčių oras tapo neįprastai šiltas. – Nuveskite žirgus už namo. Pamatysite kelią į arklidžių kiemą, ten galėsite jais pasirūpinti. Paskui užeikite į virtuvę. Virėja patieks jums valgio ir ko nors atsigerti.

Arklininkas palaukė šeimininko leidimo – suteikto linktelint galva – ir tik tada nuvedė žirgus kur nurodyta. Lordas Vernonas susierzinęs pliaukšėjo į delną kitoje rankoje spaudžiamomis pirštinėmis. Aiškiai buvo nepatenkintas, kad pirmiausia rūpinamasi ne juo, o arklininku ir žirgais. Dar vienas pasipūtimo įrodymas. Tėja mintyse stebėjosi, bet pasistengė nusišypsoti juntamą panieką. Neturėjo nei jėgų, nei drąsos leistis su šiuo vyru į žodžių dvikovą.

– Turbūt ir jūs esate pavargęs, milorde. Gal pratęskime diskusiją viduje?

Nutilus žirgų kanopų grumėjimui lordas ore nubrėžė ranka platų lanką ir prispaudęs delną prie pilvo nusilenkė.

– Tik po jūsų.

Tėja nužygiavo į verandą. Jautėsi tarsi prieš plauką paglostyta katė, bet prisiekė išlikti mandagi. Ji visai nenorėjo patvirtinti jo nuosta-

ą. Vyras nesielgė nei nemandagiai, nei niekinamai, bet Tėja iš jo lūpų linkio išskaitė, kaip jis ir panašūs į jį žvelgia į paprastus verslininkus, kuriems norint pragyventi tenka dirbti.

Tėja per holą nuvedė svečią į kabinetą.

- Norėtumėte alaus ar vyno, pone?

- Arbatos, - atsakė vyras.

Tėja buvo įsitikinusi, kad jis tyčia priešgyniauja. Turbūt antipatija abipusė. Na ir gerai. Ji turėjo svarbesnių reikalų, nei sukti galvą, ką kažkoks išlepeš aristokratas apie ją galvoja. Dailus veidelis ir vyriškas kūnas nedarė jokios įtakos moteriai, prisiekusiai neturėti nieko bendra su vyrais. Tįmptelėjusi juostą Tėja paskambino varpeliu. Greitai pasirodė tarnas.

- Džordžai, prašau džentelmenui atnešti arbatos. O man taurę madeiros. Ir šiek tiek Kuko vaisinio pyrago.

Džordžui apsisukus eiti Tėja dar pasitiksino:

- Ar mama su tėčiu?

- Taip, panele. Gal informuoti ją, kad turite svečią?

Tėja dirstelėjo į lordą Vernoną. Jam nusiėmus cilindrą pasirodė tankūs tamsiai rudi, prie ausų besigarbanojantys plaukai. Ramybės nedaugė silpnas virpėjimas giliai viduje. Gal ji ir nėra

okija atspari patraukliems vyrams, kaip manė anksčiau. Ji nukreipė dėmesį nuo išdavikiškų kūno reakcijų.

- Ne. Tai visai nebūtina, Džordžai.

- Puiku, panele.

Įsitaisiusi ant kėdės prie lango Tėja mostelėjo į netoliese stovintį krėslą.

- Prašau prisėsti, pone.

Tėja laukė, kol svečias įsitaisys. Viena kitą greitai keitė mintys. Ankstesnė patirtis bendraujant su vyrais apie verslą sufleravo, kad jis nenorės liesti šios temos vien dėl jos lyties. Jei nori sužinoti tikrąjį vyro apsilankymo tikslą, teks pabandyti jį taip suezinti, kad jis imtų elgtis netaktiškai. Tėja žinojo puikų būdą išvesti žmogų iš pusiausvyros. Dažniausiai vyrams sunku bendrauti su tiesmukomis moterimis.

- Ar viskas dėl pinigų?

Svečias piktai suraukė antakius.

- Kas dėl pinigų? - jis bene suuzgė.

- Ar Danielius jums skolingas? Ar atvykote čia atsiimti skolos?

- Aš ne... - vyras staiga susičiaupė prikašdamas skubotą atsakymą. Jo akys - dėmesį prikaustančios žalios spalvos, žibančios pro

langą krintančių saulės spiralių šviesoje - prisimerkė. Vyras vėl prabilo tik susivaldęs: - Kodėl darote tokią išvadą? Ar Danielius yra lošėjas?

Dabar jau Tėjos eilė susiraukti. Akivaizdu, kad šiuo vyru manipuluoti nebus paprasta.

- Ne, jis toks nėra.

- Tuomet dar kartą paklausiu, kodėl darote išvadą, kad atvykau čia skolos atgauti?

Tėja gūžtelėjo pečiais. Atsistojusi iš lėto prie jo prie židinio. Apsisukusi pamatė, kad ir svečias pašoko ant kojų. Ji nuslopino juoką. Tikras lordas ir džentelmenas, nuo gimimo mokytas deramo etiketo. Kai ledi - net ir tokios žemos kilmės kaip ji - atsistoja, džentelmenas taip pat privalo pakilti.

- Prašau, sėskite, - dar kartą paragino ji ir perėjusi kambarį vėl įsitaisė kėdėje. Arogantiškai kilstelėjęs antakį svečias pasekė jos pavyzdžiu.

Atsisėdęs sukryžiavo ant krūtinės rankas.

- Aš laukiu.

Vyro balsas buvo švelnus, bet nuskambėjo kone grėsmingai. Tėja sudrebėjo staiga įsi-vaizdavusi vilką: tykantį, laukiantį, kantrų. Bardama save už tokią lakią vaizduotę nustū-

mė šią mintį šalin. Juk jis tėra vyras... Gal ir galingas lordas, bet vis tiek tik vyras.

Jis klausė... Ko jis ten klausė? Apie skolą.

- Mes esame verslininkai, milorde. Pagalvo-
jau, gal Danielius praleido kokią sąskaitą.

Svečio lūpos suvirpėjo. Tėja tyrinėjo jo iš-
raišką. Pajuto, kaip įtampa atslūgsta, blogio
nuojauta atsitraukia. Ji suprato, kad vyras
stengiasi nenusijuokti. Nė ženklo to grėsmingo
plėšrūno. Tikrai reikia labiau pasistengti tram-
dant lakią vaizduotę.

- Negaliu nuspręsti, ar man pasijuokti, ar įsi-
žeisti dėl įtarimų, kad esu skolų surinkėjas, -
pastebėjo svečias. Dabar jis jau plačiai išsišie-
pė. Lūpoms prasivėrus burnoje pasirodė balti
lygūs dantys.

Dangau, na ir gražus šis velnias.

Tėja nuvijo šią mintį ir pasistengė numaldyti
staiga pagreitėjusį pulsą.

- Kaip manote, gal galėtume šį pokalbį pra-
dėti iš naujo? Išsklaidykime abipusius įtarimus,
- pasiūlė lordas.

Atsakydama Tėja linktelėjo galva. Paliaubos
paskatins įvykius klostytis greičiau ir suteiks
proga išsiaiškinti, ar lordas Vernonas Bečam-
pas ką nors žino apie Danieliaus dingimą.

Nešinas gėrimais grįžo Džordžas. Įpylusi svečiui arbatos Tėja įteikė jam puodelį su lėkštu- te. Vyras ją nužvelgė ir padėkojo. Gilus balsas sudrebino visą jos kūną. Kai Tėja ištiesė jam lėkštutę su gabalėliu pyrago, vyras pirštais perbraukė jos pirštus. Jusles sužadino odekolo- no aromatas: aštrus, su cinamono natomis. Brangus ir vyriškas. Tėją erzino giliai viduje vėl pabudęs geidulys.

Ji suprato vyro taktiką. Pasitelkęs žavesį jis stengiasi išgauti informaciją. Juk jis yra pat- rauklus aristokratas – patyręs flirtavimo mene, pripratęs gauti ko užsigeidęs... Na, greitai jis supras, kad ji pernelyg protinga, jog leistųsi apkvailinama dviprasmiškų teiginių ir kerinčių žvilgsnių.

Jai jau yra tekę nusvilti.

Daugiau tai nepasikartos.

Be to, ji neturėjo nei laiko, nei noro žaisti su juo šio žaidimo. Pernelyg daug pastatyta ant kortos.

– Aš nežinau jūsų pavardės.

Tėją apstulbino šis teiginys.

– Bet... Aišku, kad žinote mano pavardę. Da- nielius yra mano brolis. Vadinasi, aš esu pane- lė Markam....